

Török Cecília Margit 4. a: Egy emlékezetes nap

Volt egyszer, hogy egy téli napon elmentem kirándulni a régi osztályommal. Akkor 21 éves lehettem. Mentünk a réten, amikor odaállt mellém Bernát, az egyik osztálytársam.

-Szia Kinga- szólal meg.

-Szia Bernát! Hogy vagy?- kérdezem.

-Ó, hát köszönöm jól- válaszolja Bernát.

Pár percig némán sétálunk, aztán Bernát megtöri a csendet.

-És te hogy vagy? Azóta lett barátod?

-Jól köszönöm. Nincs barátom- válaszolom.

Berkó nagy levegőt vesz, majd ezt mondja:

-Ugye sok éve ismerjük egymást! Na, mármost én gondolkoztam és arra jutottam, hogy mind a ketten magányosak vagyunk.

Épp, hogy befejezte a mondatot, egy hang hallatszott az erdő mélyéből. Ekkor egy kő hasította át a szívemet és egy mély hangot hallottam és az azt mondta:

- Kinga, ez a fiú neked való!

Aztán elhalkult minden.

-Szóval ott tartottunk, hogy magányosak vagyunk és én szeretlek, ha lehet, akkor légy a párom. Te szeretsz engem?- kérdezi Bernát izgatottan.

-Nem is tudom, igazából szeretlek!- mondtam. Mind a ketten hahotázni kezdtünk, ugyanis, mikor kimondtam, hogy nem is tudom, akkor Bernát úgy meghökkent, hogy majd megfulladt!

-Szóval akkor szeretsz?- kérdi Berkó nevetés közepette!

-Igen- jött a válasz.

Mit sem törődve az osztállyal úgy megöleltük egymást, majd eldőltünk! Mikor vége volt a kirándulásnak, el kellett búcsúzni egymástól. Szép búcsú volt az.

-Szia szívem!- mondta Bernát.

-Szia édesem!-válaszoltam.

Azóta is emlékezem erre a kirándulásra!